



ת"פ 43548/11-13 - דינת ישראל נגד נגד, אמהל עבאס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 43548-11-13 מדינת ישראל נ' עבאס ת"פ 16871-12-12 ת"פ 34089-08-13

לפני כבוד השופט אביטל חן

בעניין:

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אמהל עבאס

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו ב-3 כתבי אישום, כמפורט להלן:

בת"פ 16871-12-12 הורשע הנאשם בהסעת שב"ח, הסעת נוסעים ללא חגורה והסעת נוסעים מעל המותר, בכך שביום 24/4/11 בשעה 06:00 לערך בכביש עין כרם בירושלים, הסיע 27 שוהים בלתי חוקיים, תמורת תשלום ₪ 250 כל אחד, כאשר חלק מהנוסעים הושמו בארגז הרכב.

בת"פ 43548-11-13 הורשע הנאשם בהסעת שב"ח, בכך שביום 12/6/11 בשעה 06:30 בכביש מס' 1 לכיוון תל

עמוד 1

אביב הסיע 19 נוסעים השוהים בישראל ללא היתר.

בת"פ (שלום-כ"ס) 34089-08-13 הורשע הנאשם בהסעת שב"ח, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח, ונהיגה ללא רישיון נהיגה, כאשר תוקף הרישיון פקע משך תקופה העולה על 12 חודשים.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 8/4/13 בשעה 13:45 לערך, בכביש 5 לכיוון מערב, סמוך לצומת קאסם, הסיע הנאשם 5 שוהים בלתי חוקיים. באותן הנסיבות נהג הנאשם ביוזעין ללא רישיון נהיגה תקף וכשהוא פסול לנהיגה.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש מציינת התביעה את חומרת מעשיו של הנאשם אשר לצרכי פרנסה שב ומסיע שוהים בלתי חוקיים.

על אף היות הנאשם נעדר עבר פלילי, עותרת התביעה להשתת מאסר שלא יפחת מ-36 חודשים, מאסר מותנה וקנס משמעותי. בנוסף, מבקשת התביעה לתן צו חילוט לכלי הרכב התפוסים.

מנגד, מציין הסנגור כי משלא יוחסה לנאשם עבירה של הסעת שב"ס בנסיבות מחמירות, אין לומר כי מדובר בהסעה לצרכי פרנסה.

הסנגור מפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם כמפורט בתסקיר, לחלוף הזמן ממועד ביצע העבירה האחרונה ולהודאת הנאשם בביצוע המעשים, מבקש להימנע מהשתת עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריא, ולהסתפק בהשתת מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן

דין וגזירת דין

קביעת העונש ההולם

בהתאם לכלל הבניית ענישה, יש לגזור את דינו של הנאשם על פי עיקרון ההלימה שמהותו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו.

בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך המוגן, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך המוגן שנפגע בעבירות על פי חוק הכניסה לישראל הוא זכותה של המדינה להגן על ריבונותה ולקבוע את זהות הבאים בשעריה.



בעפ"ג (מחוזי-י) 56821-03-15 עזמי אל טלאלקה נ' מדינת ישראל, שניתן לאחרונה (ביום 24/8/15), נאמרו הדברים הבאים:

"על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים עמדנו בהרחבה בפסקי-דין אחרים (ובין-השאר בעפ"ג 16815-05-15 אבו ליל נ' מדינת ישראל (30.6.15)), ואין לנו אלא לחזור פעם נוספת על הדברים. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הסעת תושב זר שלא כדין, נקבעה ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.06). נפסק, כי על דרך העיקרון תישמר מדיניות הענישה המחמירה באשר לעבירות הנוגעות לכניסת שוהים בלתי חוקיים לישראל; אך הודגש, כי "אין בה באותה מדיניות כדי לפטור את בית המשפט מקביעת עונש בעניינו האינדיווידואלי של כל מי שהורשע בדין. אבן הבוחן העיקרית להבחין ולהבדיל בין הטלת מאסר בפועל לבין הימנעות מהטלת מאסר בפועל תיגזר מתכלית מדיניות הענישה ובנסיבותיו של כל מקרה וכל נאשם" (פסקה 32 לפסק-הדין, וראו גם פסקה 16).

בתי-המשפט נוהגים להטיל מאסרים בפועל של ממש בגין עבירות של הסעת תושבים זרים, ללא היתר, כאשר נסיבות ההסעה מצביעות על סיכון ביטחוני מוגבר, או על סיכון תעבורתי משמעותי; כמו מקרים שבהם מספר הנוסעים היה רב, כיוון ההסעה היה "מקו התפר" לתוך המדינה, ההסעה הייתה תמורת תשלום, לנאשם עבר פלילי בעבירות דומות או בעבירות חמורות, וגזירת-דין לאחר ניהול הוכחות מבלי שהנאשמים הביעו חרטה על מעשיהם (ראו למשל: רע"פ 2210/11 באזין נ' מדינת ישראל (24.3.11); ורע"פ 2742/13 פהמי עיסא נ' מדינת ישראל (28.4.13)). בתי-המשפט אף גזרו עונשי מאסר בפועל על נאשמים נעדרי הרשעות קודמות, שהורשעו בהסעת מספר רב של שוהים בלתי חוקיים ללא היתר (רע"פ 7726/13 נסאסרה נ' מדינת ישראל (8.1.14); רע"פ 617/15 מונתאסר נ' מדינת ישראל (2.4.15); עפ"ג (י-ם) 54847-09-12 סלאימה נ' מדינת ישראל (8.11.12); עפ"ג (י-ם) 31978-05-13 אבו אלחלאווה נ' מדינת ישראל (25.6.13); ע"פ (י-ם) 37980-01-13 ואסם נ' מדינת ישראל (9.9.13); ות"פ (י-ם) 49845-01-14 מדינת ישראל נ' מונתאסר רשק (11.12.14)).

עם-זאת, לא מעטים המקרים שבהם בתי-המשפט הסתפקו בהטלת מאסרים לריצוי בעבודות שירות, בגין עבירות של הסעת מספר שוהים בלתי חוקיים, זאת בהתחשב בנסיבות הספציפיות, הן של העבירה והן של הנאשם (ראו למשל: עפ"ג 2593-06-10 מדינת ישראל נ' ג'מיל (17.6.10); עפ"ג 2195/10 מדינת ישראל נ' מחמוד אבו איסמעיל (16.9.10); עפ"ג (מרכז) 35429-10-11 עומר סמארה נ' מדינת ישראל (19.2.12); עפ"ג (מרכז) 56862-05-13 וגים נ' מדינת ישראל (18.8.13); עפ"ג 50-09-14 חג'אג' נ' מדינת ישראל (2.11.14); עפ"ג 36697-06-14 קיאען נ' מדינת ישראל (11.1.15); ועפ"ג (י-ם) 19255-06-14 מדינת ישראל נ' גודאת רשק (11.3.15)).

בפסק הדין האמור, אישר בית המשפט המחוזי מתחם ענישה בעבירה שעניינה הסעת שב"ח, הנע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר, בגין הסעת 4 נוסעי שב"ח לתוך שטחי ישראל. הנאשם באותו מקרה בעל עבר פלילי ישן בעבירה שאינה ממין הענין.

ברע"פ 3674/04 מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 12.2.06) נקבע כי הגם שעל פי הלכת ח'טיב (רע"פ 5198/01 טלעת ח'טיב נ' מדינת ישראל), לפיה, הכלל הוא שראוי שייגזר עונש מאסר בפועל בגין עבירות של הלנת,



העסקת או הסעת שוהה בלתי חוקי, הרי שיש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו הספציפיות של הנאשם העומד לדין:

"יש לתת ביטוי לנסיבותיו האישיות של העבריין, בהן גילו, מצב בריאותו, מצבו המשפחתי ועוד כיוצא-באלו נסיבות שלעניין. נסיבות אלו - ונסיבות דומות להן -אף שאין בהן, כשלעצמן, כדי לשלול הטלתו של מאסר בפועל, אפשר יביאו להקלה במשך תקופת המאסר, ובמקרים המתאימים יחייבו הטלתו של עונש קל יותר. מישקל רב יש ליתן, כמובן, לנסיבות ביצוע העבירה ולמניעיו של העבריין, ובייחוד נתחשב בסיכון שיצר הנאשם לשלום הציבור. כך, למשל, פלוני שבעצימת עיניים הסיע אדם זר משיטחי האזור אל תוך ישראל, נוטל על עצמו סיכון רב שכן אין לו כל ערובה כי הנוסע אינו נושא עימו מיטען חבלה. פלוני יישפט אפוא לחומרה ומדיניות הענישה תיושם עליו במלואה."

מדובר ב-3 מקרים שונים, ולהלן תובא התייחסות נפרדת לכל אחד מהם:

ת"פ 16871-12-12 -

בתיק זה הורשע הנאשם בהסעת שב"ח, הסעת נוסעים ללא חגורה והסעת נוסעים מעל המותר, בכך שביום 24/4/11 בשעה 06:00 לערך בכביש עין כרם בירושלים, הסיע 27 שוהים בלתי חוקיים, תמורת תשלום 250 ₪ כל אחד, כאשר חלק מהנוסעים הושמו בארגז הרכב.

מידת הפגיעה בערך המוגן גבוהה לאור מספרם של הנוסעים, והסיכון שיצר הנאשם, בכך שהסיע שוהים אותם אין הוא מכיר ואין הוא יודע את כוונותיהם, תוך סיכון שלומם של הנוסעים ותמורת תמורת בצע כסף.

הסעת נוסעים מעל המותר

הערך המוגן בעבירה של הסעת נוסעים מעל המותר הינו שלום הציבור.

מתחם הענישה ינוע בין פסילה מותנית לבין פסילה בת מספר חודשים מלנהוג רכב בהתאם.

הסעת נוסעים ללא חגורה

הערך המוגן בעבירה של הסעת נוסעים מעל המותר הינו שלום הציבור.

מדובר בעבירה מסוג ברירת קנס אך יש לקחת בחשבון כי מדובר בריבוי עבירות.

בהתאם לכללי הבניית הענישה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בת"פ 16871-12-12 שעניינו הסעת שב"ח, הסעת נוסעים מעל המותר והסעת נוסעים ללא חגורה, נע מתחם הענישה החל מ 6 ועד 15 חודשי מאסר.



ת"פ 43548-11-13 -

הורשע הנאשם בהסעת שב"ח, בכך שביום 12/6/11 בשעה 06:30 בכביש מס' 1 לכיוון תל אביב הסיע 19 נוסעים השוהים בישראל ללא היתר. בכוונת הנאשם היה להסיעם מירושלים לאיזור צפון הארץ.

מתחם הענישה ההולם נע במקרה זה בין 5 ל-14 חודשי מאסר.

ת"פ (שלום-כ"ס) 34089-08-13 -

הנאשם הורשע בתיק זה בעבירות שעניינן הסעת שב"ח, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח, ונהיגה ללא רישיון נהיגה, כאשר תוקף הרישיון פקע יותר מ-12 חודשים. בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מעלה כי הנאשם הסיע 5 שב"חים, בכביש 5 לכיוון מערב, סמוך לכפר קאסם.

הפגיעה בערך המוגן בעבירה שעניינה הסעת שב"ח הינה בינונית-גבוהה, נוכח מספר הנוסעים. לא נטען כי מדובר בהסעה לתוך שטחי ישראל וכן לא נטען כי הנאשם קיבל תמורה עבור ההסעה.

נהיגה בזמן פסילה

הערך המוגן בעבירת נהיגה בפסילה הינו שלום הציבור וחשיבות הבטחת הציות לחוק ולהוראות מערכת השפיטה והאכיפה.

על פי הפסיקה הנוהגת, העונש הראוי בנהיגה בפסילה הוא מאסר בפועל ועונש זה הינו הדרך היחידה למנוע מעשית את הישנות העבירה (ראה: ע"פ 3129-08-07).

ברע"פ 7612/13 שמעון אמסלם נגד מדינת ישראל (מיום 18/3/14) נפסק:

"לא אחת בעבר, אישר בית משפט זה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות ממושכות על מורשעים בעבירה שעניינה נהיגה תחת פסילה, בעיקר כאשר מדובר בבעלי עבר פלילי ותעבורתי מכביד (ראו, מהעת האחרונה: רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.1.2014); רע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.01.2014); רע"פ 1569/14 קרן פז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.3.2014)).".

מתחם הענישה בעבירה זו ינוע בין מאסר קצר למספר ימים ועד 3 חודשים.

נהיגה ללא רישיון נהיגה

נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף מהווה פגיעה בערך החברתי של בטחון הציבור, החובה לציית לחוק ובאינטרס הציבורי



כאשר ההרשאה לנהוג על רכב תינתן על ידי גורמים מקצועיים שיבחנו כישוריו והתאמתו של אדם לנהוג ברכב.

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מוביל למסקנה כי מדובר בפגיעה שאינה גבוהה, שכן הנאשם למד לנהוג ועבר את המבחנים המתאימים אלא שרישיון הנהיגה שלו פקע שנה לפני מועד ביצוע העבירה.

על חומרת העבירה של **נהיגה ללא רישיון** נאמר בפסיקה:

עבירות נהיגה בפסילה, ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנהוג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת,, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור (ראה: רע"פ 665/11 עלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל).

ברע"פ 3149/11 בראנסי ראסם נ' מדינת ישראל כינה בית המשפט נהיגתו של נהג בלתי מורשה כ"איום נע" על הכביש בציינו כי יש להטיל ענישה ממשית אשר תהווה הרתעה ותמנע עבריינים פוטנציאליים לנהוג ללא רישיון.

בחינת הענישה הנוהגת מלמדת כי בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה (פקיעת תוקף) הוטלו עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר.

בהתאם לכללי הבניית ענישה, אני סבור כי מתחם הענישה לאירוע נשוא ת"פ 34089-08-13 נע בין חודשיים לבין 7 חודשי מאסר.

העונש המתאים

בגזירת עונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד מטיעוני הצדדים ומתסקיר שירות המבחן.

הנאשם כיום בן 36 שנה, הודה בביצוע המעשים המיוחסים לו והביע חרטה עליהם.

זו הפעם הראשונה בה עומד הנאשם לדין, ועל פי האמור בתסקיר, ברקע לביצוע העבירות עמדו קשיים כלכליים והתמודדות עם שני ילדים שמצבם הבריאותי והנפשי קשה.

לנאשם 7 ילדים, רעייתו בהיריון ועתידה ללדת תאומים בעת הכנת התסקיר בחודש 4/15 הייתה רעייתו של הנאשם בהיריון ונטען כי עתידה היתה ללדת תאומים. פרנסתם של אלו מוטלת כולה על כתפיו של הנאשם, כמו עיקר האחריות לגידולם.

נתתי דעתי לנזק שעלול להיגרם לבני משפחתו של הנאשם ולהשלכות היעדרו מן הבית לתקופה ממושכת, ואולם נוכח ריבוי העבירות וחומרת נסיבותיהן, איני רואה מנוס אלא להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

עמוד 6



לקחתי בחשבון כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, שנטל אחריות הביע חרטה וחסך מזמנו של בית המשפט.

מנגד בביצוע עבירות חוזרות ונשנות לאורך תקופה בת שנתיים, כאשר שתי העבירות הראשונות בוצעו בהפרש של פחות מחודשיים זו מזו,

לא התעלמתי עוד מן הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה הראשונה וכן לכך שמאז ביצוע העבירה האחרונה חלפו שנתיים.

בנסיבות הענין, אני דן את הנאשם את העונשים הבאים:

1. 18 חודשי מאסר בפועל. מועד תחילת ריצוי עונש המאסר יקבע בהחלטה נפרדת.

2. מורה על חילוט המכוניות שנתפסו בתיקים שבפני לטובת אוצר המדינה.

3. דן את הנאשם ל-6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים שמנינם מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, היה ויעבור משך תקופה זו עבירות של הסעת שב"ח.

4. דן את הנאשם ל-9 חודשי מאסר, וזאת על תנאי למשך 3 שנים שמנינם מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, היה ויעבור משך תקופה זו עבירות של הסעת שב"ח בנסיבות מחמירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום 07/10/2015